

ΕΚΤΑΚΤΟΣ ΕΚΔΟΣΙΣ

ΟΙ ΥΠΑΛΛΗΛΟΙ ΤΗΣ ΕΘΝΙΚΗΣ ΤΡΑΠΕΖΗΣ ΓΝΩΡΙΖΟΥΝ ΝΑ ΑΓΩΝΙΖΟΝΤΑΙ ΚΑΙ ΝΑ ΚΑΤΑΚΤΟΥΝ ΟΤΙ ΤΟΥΣ ΑΝΗΚΕΙ

ΤΡΑΠΕΖΙΤΙΚΗ

ΟΡΓΑΝΟΝ ΤΟΥ ΣΥΛΛΟΓΟΥ ΤΩΝ ΥΠΑΛΛΗΛΩΝ ΕΘΝΙΚΗΣ ΤΡΑΠΕΖΗΣ

ΔΕΥΤΕΡΑ
29
ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΥ
1958

Υπεύθυνος επί της ύλης:
ΕΜΜΑΝ. Α. ΚΙΟΥΠΑΚΗΣ
Γρηγορίου Ζώγκου 33
ΤΥΠΟΓΡΑΦΙΚΑΙ ΕΡΓΑΣΙΑΙ
« Π Α Ρ Ν Α Σ Σ Ο Σ »
ΜΟΥΛΑΓΙΑΝΝΗ - ΚΑΖΟΥΡΗ
Όδός Αιάλου 70
(Στοά Δημητρακοπούλου)

Γραφεία: ΡΟΥΖΒΕΛΤ (Άκαδημίας) 60 — Τηλ. 613.859

ΔΙΕΥΘΥΝΕΤΑΙ ΥΠΟ ΣΥΝΤΑΚΤΙΚΗΣ ΕΠΙΤΡΟΠΗΣ

Περίοδος Β' — Άριθ. φύλλου 188 (283)

ΟΙ ΜΙΣΘΟΙ ΠΕΙΝΗΣ ΟΙ ΜΗ ΕΠΑΡΚΟΥΝΤΕΣ ΔΙΑ ΤΗΝ ΚΑΛΥΨΗΝ ΤΩΝ ΑΝΑΓΚΩΝ ΤΟΥ ΘΕΡΟΥΣ ΑΔΥΝΑΤΟΥΝ ΝΑ ΚΑΛΥΨΟΥΝ ΤΑΣ ΑΝΑΓΚΑΣ ΤΟΥ ΕΠΕΡΧΟΜΕΝΟΥ ΧΕΙΜΩΝΟΣ

ΕΠΙΤΑΚΤΙΚΗ ΠΡΟΒΑΛΛΕΤΑΙ Η ΑΝΑΓΚΗ ΤΗΣ ΑΜΕΣΟΥ ΕΚΤΑΚΤΟΥ ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΗΣ ΕΝΙΣΧΥΣΕΩΣ ΤΟΥ ΠΡΟΣΩΠΙΚΟΥ ΚΑΙ Η ΡΥΘΜΙΣΙΣ ΤΟΥ ΜΙΣΘΟΛΟΓΙΚΟΥ ΒΑΣΕΙ ΤΗΣ ΑΡΧΗΣ ΤΟΥ ΝΑ ΜΗ ΥΠΟΛΕΙΠΩΜΕΘΑ ΤΩΝ ΣΥΝΑΔΕΛΦΩΝ ΜΑΣ ΤΩΝ ΛΟΙΠΩΝ ΜΕΓΑΛΩΝ ΤΡΑΠΕΖΩΝ

ΔΕΝ ΠΡΟΒΛΕΠΕΤΑΙ ΑΜΕΣΟΣ ΕΠΙΛΥΣΙΣ ΤΟΥ ΠΡΟΒΛΗΜΑΤΟΣ ΤΟΥ ΤΑΜΕΙΟΥ ΣΥΝΤΑΞΕΩΝ

Η Διοικητική Επιτροπή του Συλλόγου, εκφράζουσα την αγανάκτησιν των συναδέλφων των επαρχιών και του Κέντρου, την ηττάμενην εκ της οικονομικής των ενδείας και διαπιστώσασα ότι λόγω της Κυβερνητικής πολιτικής επί των μισθών και ημερομισθίων δεν προβλέπεται σύντομος ρύθμισις του οικονομικού μας προβλήματος, ήχη εις την απόφασιν να προτάξω των λοιπών αιτημάτων το θέμα της έκτακτου σοβαράς οικονομικής ενίσχυσεως του Προσωπικού.

Το Διοικητικόν Συμβούλιον του Συλλόγου άφησαν να παρέλθω το διπλάσιον και πλέον του αιτηθέντος παρά της Διοικήσεως χρονικόν διάστημα έπεσκέφθη τον κ. Διοικητήν και επανέθεσεν ύπ' όψιν του τα χρήματα άμέσου λύσεως προβλήματος του Προσωπικού (Ένταξίς, Μισθολογικόν) προτάξαν, λόγω των συνθηκών, την έκτακτον οικονομικήν ενίσχυσιν δια την προμήθειαν καυσίμων και λοιπών χρεωδών εν όψει του επερχόμενου χειμώ- νος.

Ο κ. ΔΙΟΙΚΗΤΗΣ ΑΡΝΕΙΤΑΙ

Το αίτημα τούτο της έκτακτου οικονομικής ενίσχυσεως του Προσωπικού ή Δ.Ε. υπέβαλεν προς τον κ. Διοικητήν μετά του προσήκοντος προς αυτόν σεβασμού αλλά και μετά της προσήκουσης προς την δυστυχίαν των συναδέλφων σοβαρότητος. Διά μακρών εξήγησεν εις τον κ. Διοικητήν ότι είναι επάναγκες όπως ικανοποιηθώ το ελάχιστον αυτό αίτημα του Προσωπικού. Ο κ. Διοικητής και κατά την προγενεστέραν συνάντησιν του μετά της Δ.Ε. εξήτησεν από το Προσωπικόν, μέσω του Συλλόγου, δεκαήμερον ύπομονήν ελπίζων εις την επίλυσιν του από πενταετίας ύφισταμένου προβλήματος του Ταμείου Συντάξεων. Πλήν όμως εις την συνάντησιν της 20ης τρέχοντος ήρνήθη κατηγορηματικώτατα την ικανοποίησιν του ελάχιστου αυτού αίτηματος και εδήλωσεν ότι αι προθεσμιαί λόγω της σοβαρότητος του προβλήματος του Ταμείου Συντάξεων είναι ρευσταί, δυνάμεναι να πολλαπλασιάζωνται άπεριόριστος.

Η Δ.Ε. του Συλλόγου γνωρίζουσα εκ της πείρας των προηγουμένων έτών τας πάσης φύσεως αντιδράσεις δια την επίλυσιν του ζητήματος αυτού, το όποιον άν και άπλου καθί-

σταται δύσκολον, λόγω συμφερόντων και πολιτικής και άναγνωρίζουσα ότι άπαιτείται χρόνος δι' εκείνον όστις άναλαμβάνει έντός των ποικίλων αντιδράσεων την επίλυσιν του, ουδέμίαν αντίρρησιν προέβαλεν ως προς τα λογικά χρονικά όρια της επίλυσεως τώσον αυτού, όσον και του μισθολογικού, της Έντάξεως και των λοιπών ζητημάτων του Προσωπικού. Όμως περισσώτερον παντός άλλου συναδέλφου και δη εύρισκομένου εις την κορυφήν της πυραμίδος της Ιεραρχίας της Τραπεζής, ζώσα την οικτρών οικονομικήν κατάστασιν των συναδέλφων και επιθυμούσα να προλάβη δυσάρεστους εκδηλώσεις, διότι ο κενός στόμαχος ούδόλως γνωρίζει την άναμονήν, έθεσεν επί τάπητος την άμεσον οικονομικήν ενίσχυσιν, μόνην ικανήν να παράσχω την αίτουμένην παρά της Διοικήσεως πίστωσιν χρόνου αναγκαίαν δια την επίλυσιν των λοιπών σοβαρών αιτημάτων του Προσωπικού.

Η θέλησίς της να άπαλλάξη τον ύπάλληλον εκ των βασανιστικών σκέψεων, αι όποιαί τον κατατρέχουν κατά την ώραν της εργασίας του επιδρύνουσι άνασταλτικώς επί της άποδοτικότητος του και αι πρόσφατοι δηλώσεις του Διοικητού κ. Χέλμη εν Άθήναις και εν Θεσσαλονίκη περί άρσεως του ιδρύματος εις το ύψος της προπολεμικής Έθνικής Τραπεζής την άδήγησαν εις το Γραφείον αυτού Διά τούτο και ύπήρξεν άκρας άποκαρδιωτική εις όλους τούς συναδέλφους ή κατηγορηματική άρνησις της Διοικήσεως να δώση εις αυτούς μέρος των όσων από της συγχωνεύσεως και έντευθεν δικαιούνται.

Ο ΓΟΡΔΙΟΣ ΔΕΣΜΟΣ

Ουδόλως ύποστηρίζομεν ότι το ζήτημα του Ταμείου Συντάξεων δεν είναι σοβαρόν. Ουδέποτε έγένετο ή σκέψις ν' αφήσωμεν τούς συνταξιούχους μόνους εις τον τραχύ τους άγώνα. Έπανελημμένως εδείξαμεν και πάλιν δηλούομεν ότι είμεθα άνά πάσαν στιγμήν πρόθυμοι —ή δήλωσις αύτη έγένετο και εις τον κ. Διοικητήν— να ρίψωμεν όλόκληρον το βάρος μας δια την επίλυσιν του. Όμως «το μαχαίρι έχει φθάσει πρό πολλού εις το κόκκαλον». Όλα τα οικονομικής φύσεως αίτήματά μας προσκρούουν από πενταετίας επί

του έλλειμματικού Ταμείου. Καί έρωτώμεν: Είμεθα ήμεις οι ύπάλληλοι αίτιοι της οικτρής θέσεως του Ταμείου; Μήπως δεν ήτο άνηθρώπατον και ύποδειγματικόν πρό της συγχωνεύσεως; Μήπως ήξησε τās χορηγουμένας συντάξεις και ένεκα τούτου έπτώχευσεν; Μήπως έγένετο κατάχρησις των

ΣΥΛΛΟΓΟΣ ΥΠΑΛΛΗΛΩΝ
ΕΘΝΙΚΗΣ ΤΡΑΠΕΖΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΙΣ ΥΠ' ΑΡΙΘ. 15

Συναδέλφωι.

Έν συνεχεία της από 22ας Σεπτεμβρίου 1958 ύπ' αριθ. 14 άνακοινώσεώς μας και κατόπιν της διαπιστώσεως ότι, όχι μόνον επί των διαλαμβανόμενων εν αύτῃ ζητημάτων του Προσωπικού και δη του της οικονομικής μας άνακουφίσεως, παρουσιάζεται πρόδοσις τις, αλλά και εύρύτεροι δια τα συμπερόντά μας κίνδυνοι διαγράφονται, ΚΑΛΟΥΜΕΝ ΕΚΑΣΤΟΝ ΣΥΝΑΔΕΛΦΟΝ οϊανδήποτε θέσιν και εάν κατέχη να είναι έτοιμος δι' άπεργιακούς άγώνας, το σύνθημα των όποιων θα δοθῃ έντός των προσεχών ήμερών.

Άθήναι, τῆ 29ῃ Σεβρίου 1958

Μετά συναδελφικών χαιρετισμών
Η ΔΙΟΙΚΗΤΙΚΗ ΕΠΙΤΡΟΠΗ

διοικούντων αυτό; Ουδέν εκ των άνωτέρω συμβαίνει. Άπεναντίας, από πενταετίας, ήμεις το έν ενεργεία Προσωπικόν ενισχύομεν το έν λόγω Ταμείον με ποσοστόν 5% επί των άποδοθών μας και το άγχος μας καθίσταται έντονώτερον διότι διαφορητική—έτσι τουλάχιστον μάς λέγουν—θα ήτο ή οικονομική μας κατάσταση εις άν δεν εδημιουργήτο το έν λόγω πρόβλημα, το όποιον κατέστη ο σύγχρονος Γόρδιος Δεσμός.

ΠΟΙΟΣ ΠΤΑΙΕΙ;

Ποίος πταίει είναι εις πάντας γνωστόν. Το επαναλαμβανόμεν άπαξ έτι. Π τ α ι ε ι τ ο Κ ρ ά τ ο ς, το όποιον με τον Νόμον περί Συγχωνεύσεως και τούς Νόμους περί άπολύσεων και διαχωρισμού των Ταμείων, έτίναξεν κυριολεκτικώς εις τον άέρα το ύγιέστατον Ταμείον μας.

Το Κράτος, λοιπόν, και κατά τον άγρονον και κατά τον γραπτόν Νόμον όφείλει να πληρώση τās ζημίας, τās όποιας έπροξένισε, παρά τās προειδοποιήσεις της Συλλογικής ήγεσίας της Έθνικής Τραπεζής. Το Κράτος, τὰ π λ ο ύ σ ι α

Τ α μ ε ι α του Κ ρ ά τ ο ς, όφείλουν να πληρώσουν. Εις δε εκ των πακτωλών αυτών είναι τὰ ποσά —περισσεύματα— άτινα όγονται εις τον Κρατικόν προϋπολογισμόν από τα ύπερκέρδη της Τραπεζής της Έλλάδος. Άπό αύτην την πηγήν (Έσον τόκοι του συναλλαγματικού άποθέματος κυριώτερος συντε-

ριστικής και πάντοτε τούτο να παραμένη ανεπίλυτον. Ο κ. Διοικητής εθεβαίωσεν την Δ.Ε. ότι ούτε ή Κυβέρνησις, ούτε ο κ. Ζολώτας αντιδρά εις την προσωρινήν λύσιν. Οί Υπουργοί δηλώνουν, ότι δεν δύνανται να ύπογράψουν την σχετικήν απόφασιν της ενισχύσεως του Ταμείου Συντάξεων, έφ' όσον έλλείπουν αι ύπογραφαί των δύο Διοικητών. Τότε ποίος είναι το έμπόδιον; Μήπως είναι σκόπιμος ή επιβουλή της επίλυσεώς του δια να θραυώνται επ' αυτού και ούδόλως να προωθούνται τα λοιπα βασικά ζητήματα του Προσωπικού; Ποίος θα μάς δώση την συγκεκριμένη άπάντησιν; Είναι ζήτημα ήμερών ή ύπογραφή του μάς διαβεβαίωσιν κάθε τόσο.

Άθήναι, τῆ 29ῃ Σεβρίου 1958

Μετά συναδελφικών χαιρετισμών
Η ΔΙΟΙΚΗΤΙΚΗ ΕΠΙΤΡΟΠΗ

λεστής δια την δημιουργίαν του όποιου είναι ή Έθνική Τράπεζα) όφείλει το Κράτος να κλείση την αίμορροούσαν πληγήν και όχι να ύποχρεώνη τὰ θύματα εις άποζημιώσεις, τās όποιας όφείλουν οί θύται. Εις ούδέν πταίου οί ύπάλληλοι της Έθνικής, οί όποιοι δια της φιλοτίμου εργασίας των, στερεώνουν και άνορθώνουν την Έθνικήν οικονομίαν δια της Έθνικής Τραπεζής. Κατά ποίαν λογικήν ο «βραχνάς» αυτός των Συνταξιούχων —θυμάτων των κρατικών Νόμων—θα είναι εις το διηνεκές εφιάλης του έν ενεργεία Προσωπικού; Μέχρι ποτέ οί έν ενεργεία ύπάλληλοι θα στερούνται της άμοιβής της εργασίας των εξ αίτίας των αντιοικονομικών και αντικοινωνικών Νόμων του Κράτους; Το Κράτος το όποιον εφαρμόζει πιστά και κατά το μακρότερον χρονικόν διάστημα τούς αντικοινωνικούς Νόμους όφείλει να επιβλέπη και να ζητή την πιστήν και επί μακρόν χρόνον έκτέλεσιν των όλίγων ήμιθεραπευτικών Νόμων. Είναι άπορίσως άξιον να δίδονται διαβεβαίωσεις περί της λύσεως του προβλήματος προσαίριου ή ό-

Πόσων ήμερών όμω; Ο κ. Ζολώτας, κύριος ρυθμιστής κατά γενικήν αντίληψιν του ζητήματος άναχωρεί την 2αν Όκτωβρίου δια το εις Νέον Δελχί συνερχόμενον Συνέδριον της Διεθνούς Τραπεζής ή δε επάνοδος του, έφ' όσον θα έπισκεφθῆ ως φημιολογείται και στην Γερμανικήν Δημοκρασίαν, δεν προβλέπεται σύντομος. Θα όναμένωμεν λοιπόν πολλούς μήνας δια να επαναρχίσουν αι συζητήσεις περί την ύπογραφήν του. Αί οικονομικά όμωσ άνάγκαι μας δεν μάς έπιτρέπουν περαιτέρω άπροσδιόριστον άναμονήν. Άπό έξαιτίας ή ήμέρα προστίθεται εις την ήμεραν ή έβδομάς εις την έβδομάδα, ο μην εις τον μήνα, ή μία άλλαγή προσώπων φέρι την άλλην και ήμεις πάντοτε άναμένομεν, επιφορτισόμεν οί μάς στερήσεις.

Το Ταμείον Συντάξεων. Μοχθούμεν βιά να άποσθενύομεν τās χορηγηθείσας παγωμένας πιστώσεις. Έθνική Τράπεζα του 1958 με την αγγλήν της του 1938 δεν έννοείται με ύπαλληλους στερομένους την θερμανσίαν, τās βιταμίνας, τον ίματιμικρόν μέρος δικαιουμένης άμοιβής μας. Άπό το 1953 έργαζόμεθα δια να πληρώνη ο κ. Ήλιόσκος εκ των σαρκών μας, διότι ήμεις είμεθα ή σάρξ της Τραπεζής, τὰ ύψηλά μερίσματα. Έργαζόμεθα δια να αίμοδοτούμεν (εισφορά μας 5%) το

Ταμείον Συντάξεων. Μοχθούμεν βιά να άποσθενύομεν τās χορηγηθείσας παγωμένας πιστώσεις. Έθνική Τράπεζα του 1958 με την αγγλήν της του 1938 δεν έννοείται με ύπαλληλους στερομένους την θερμανσίαν, τās βιταμίνας, τον ίματιμικρόν μέρος δικαιουμένης άμοιβής μας. Άπό το 1953 έργαζόμεθα δια να πληρώνη ο κ. Ήλιόσκος εκ των σαρκών μας, διότι ήμεις είμεθα ή σάρξ της Τραπεζής, τὰ ύψηλά μερίσματα. Έργαζόμεθα δια να αίμοδοτούμεν (εισφορά μας 5%) το

Ταμείον Συντάξεων. Μοχθούμεν βιά να άποσθενύομεν τās χορηγηθείσας παγωμένας πιστώσεις. Έθνική Τράπεζα του 1958 με την αγγλήν της του 1938 δεν έννοείται με ύπαλληλους στερομένους την θερμανσίαν, τās βιταμίνας, τον ίματιμικρόν μέρος δικαιουμένης άμοιβής μας. Άπό το 1953 έργαζόμεθα δια να πληρώνη ο κ. Ήλιόσκος εκ των σαρκών μας, διότι ήμεις είμεθα ή σάρξ της Τραπεζής, τὰ ύψηλά μερίσματα. Έργαζόμεθα δια να αίμοδοτούμεν (εισφορά μας 5%) το

ΟΥΔΕΜΙΑ ΣΥΣΧΕΤΙΣΙΣ ΤΩΝ ΔΥΟ ΖΗΤΗΜΑΤΩΝ

Ός εδηλώσαμεν εις την Άνακοινώσιν μας της 21ης Σεπτεμβρίου 1958, λόγω άκριβώς της άτερμονου άναμονής, θέτομεν τέρμα εις τον συσχετισμόν της άμοιβής της εργασίας μας με το έλλειμμα του Ταμείου Συντάξεων. Ζητούμεν έν πληγήν και όχι να ύποχρεώνη τὰ θύματα εις άποζημιώσεις, τās όποιας όφείλουν οί θύται. Εις ούδέν πταίου οί ύπάλληλοι της Έθνικής, οί όποιοι δια της φιλοτίμου εργασίας των, στερεώνουν και άνορθώνουν την Έθνικήν οικονομίαν δια της Έθνικής Τραπεζής. Κατά ποίαν λογικήν ο «βραχνάς» αυτός των Συνταξιούχων —θυμάτων των κρατικών Νόμων—θα είναι εις το διηνεκές εφιάλης του έν ενεργεία Προσωπικού; Μέχρι ποτέ οί έν ενεργεία ύπάλληλοι θα στερούνται της άμοιβής της εργασίας των εξ αίτίας των αντιοικονομικών και αντικοινωνικών Νόμων του Κράτους; Το Κράτος το όποιον εφαρμόζει πιστά και κατά το μακρότερον χρονικόν διάστημα τούς αντικοινωνικούς Νόμους όφείλει να επιβλέπη και να ζητή την πιστήν και επί μακρόν χρόνον έκτέλεσιν των όλίγων ήμιθεραπευτικών Νόμων. Είναι άπορίσως άξιον να δίδονται διαβεβαίωσεις περί της λύσεως του προβλήματος προσαίριου ή ό-

Ταμείον Συντάξεων. Μοχθούμεν βιά να άποσθενύομεν τās χορηγηθείσας παγωμένας πιστώσεις. Έθνική Τράπεζα του 1958 με την αγγλήν της του 1938 δεν έννοείται με ύπαλληλους στερομένους την θερμανσίαν, τās βιταμίνας, τον ίματιμικρόν μέρος δικαιουμένης άμοιβής μας. Άπό το 1953 έργαζόμεθα δια να πληρώνη ο κ. Ήλιόσκος εκ των σαρκών μας, διότι ήμεις είμεθα ή σάρξ της Τραπεζής, τὰ ύψηλά μερίσματα. Έργαζόμεθα δια να αίμοδοτούμεν (εισφορά μας 5%) το

Ταμείον Συντάξεων. Μοχθούμεν βιά να άποσθενύομεν τās χορηγηθείσας παγωμένας πιστώσεις. Έθνική Τράπεζα του 1958 με την αγγλήν της του 1938 δεν έννοείται με ύπαλληλους στερομένους την θερμανσίαν, τās βιταμίνας, τον ίματιμικρόν μέρος δικαιουμένης άμοιβής μας. Άπό το 1953 έργαζόμεθα δια να πληρώνη ο κ. Ήλιόσκος εκ των σαρκών μας, διότι ήμεις είμεθα ή σάρξ της Τραπεζής, τὰ ύψηλά μερίσματα. Έργαζόμεθα δια να αίμοδοτούμεν (εισφορά μας 5%) το

Ταμείον Συντάξεων. Μοχθούμεν βιά να άποσθενύομεν τās χορηγηθείσας παγωμένας πιστώσεις. Έθνική Τράπεζα του 1958 με την αγγλήν της του 1938 δεν έννοείται με ύπαλληλους στερομένους την θερμανσίαν, τās βιταμίνας, τον ίματιμικρόν μέρος δικαιουμένης άμοιβής μας. Άπό το 1953 έργαζόμεθα δια να πληρώνη ο κ. Ήλιόσκος εκ των σαρκών μας, διότι ήμεις είμεθα ή σάρξ της Τραπεζής, τὰ ύψηλά μερίσματα. Έργαζόμεθα δια να αίμοδοτούμεν (εισφορά μας 5%) το

Ταμείον Συντάξεων. Μοχθούμεν βιά να άποσθενύομεν τās χορηγηθείσας παγωμένας πιστώσεις. Έθνική Τράπεζα του 1958 με την αγγλήν της του 1938 δεν έννοείται με ύπαλληλους στερομένους την θερμανσίαν, τās βιταμίνας, τον ίματιμικρόν μέρος δικαιουμένης άμοιβής μας. Άπό το 1953 έργαζόμεθα δια να πληρώνη ο κ. Ήλιόσκος εκ των σαρκών μας, διότι ήμεις είμεθα ή σάρξ της Τραπεζής, τὰ ύψηλά μερίσματα. Έργαζόμεθα δια να αίμοδοτούμεν (εισφορά μας 5%) το

Ταμείον Συντάξεων. Μοχθούμεν βιά να άποσθενύομεν τās χορηγηθείσας παγωμένας πιστώσεις. Έθνική Τράπεζα του 1958 με την αγγλήν της του 1938 δεν έννοείται με ύπαλληλους στερομένους την θερμανσίαν, τās βιταμίνας, τον ίματιμικρόν μέρος δικαιουμένης άμοιβής μας. Άπό το 1953 έργαζόμεθα δια να πληρώνη ο κ. Ήλιόσκος εκ των σαρκών μας, διότι ήμεις είμεθα ή σάρξ της Τραπεζής, τὰ ύψηλά μερίσματα. Έργαζόμεθα δια να αίμοδοτούμεν (εισφορά μας 5%) το

Ταμείον Συντάξεων. Μοχθούμεν βιά να άποσθενύομεν τās χορηγηθείσας παγωμένας πιστώσεις. Έθνική Τράπεζα του 1958 με την αγγλήν της του 1938 δεν έννοείται με ύπαλληλους στερομένους την θερμανσίαν, τās βιταμίνας, τον ίματιμικρόν μέρος δικαιουμένης άμοιβής μας. Άπό το 1953 έργαζόμεθα δια να πληρώνη ο κ. Ήλιόσκος εκ των σαρκών μας, διότι ήμεις είμεθα ή σάρξ της Τραπεζής, τὰ ύψηλά μερίσματα. Έργαζόμεθα δια να αίμοδοτούμεν (εισφορά μας 5%) το

Ταμείον Συντάξεων. Μοχθούμεν βιά να άποσθενύομεν τās χορηγηθείσας παγωμένας πιστώσεις. Έθνική Τράπεζα του 1958 με την αγγλήν της του 1938 δεν έννοείται με ύπαλληλους στερομένους την θερμανσίαν, τās βιταμίνας, τον ίματιμικρόν μέρος δικαιουμένης άμοιβής μας. Άπό το 1953 έργαζόμεθα δια να πληρώνη ο κ. Ήλιόσκος εκ των σαρκών μας, διότι ήμεις είμεθα ή σάρξ της Τραπεζής, τὰ ύψηλά μερίσματα. Έργαζόμεθα δια να αίμοδοτούμεν (εισφορά μας 5%) το

ΖΗΤΩ ΤΟ Α' ΠΑΝΕΛΛΑΔΙΚΟΝ ΣΥΝΕΔΡΙΟΝ ΤΗΣ ΟΜΟΣΠΟΝΔΙΑΣ ΜΑΣ

ΟΙ ΤΡΑΠΕΖΟΪΠΑΛΛΗΛΟΙ ΤΟ ΒΛΕΠΟΥΝ ΩΣ ΕΝΑ ΣΤΑΘΜΟΝ ΑΝΑΓΕΝΝΗΣΕΩΣ ΤΩΝ ΔΥΝΑΜΕΩΝ ΤΩΝ

ΜΕ ΚΑΛΟΠΙΣΤΟΝ ΚΡΙΤΙΚΗΝ ΤΗΣ ΔΡΑΣΕΩΣ ΚΑΤΑ ΤΟ ΠΑΡΕΛΘΟΝ ΥΠΕΡΦΑΝΟΙ ΔΙΑ ΤΑ ΕΠΙΤΕΥΓΜΑΤΑ ΤΗΣ ΚΑΙ ΔΙΟΡΘΩΝΟΝΤΕΣ ΤΑ ΛΑΘΗ ΕΝΩΜΕΝΟΙ ΚΑΙ ΔΥΝΑΜΩΜΕΝΟΙ ΝΑ ΒΑΔΙΣΩΜΕΝ ΔΙΑ ΤΙΣ ΤΙΜΙΕΣ ΔΙΕΚΔΙΚΗΣΕΙΣ ΤΟΥ ΚΛΑΔΟΥ ΜΑΣ : ΔΙΑ ΤΗΝ ΕΠΙΒΙΩΣΙΝ - ΔΙΑ ΤΗΝ ΑΣΦΑΛΙΣΙΝ - ΔΙ' ΕΛΕΥΘΕΡΑΣ ΣΥΛΛΟΓΙΚΑΣ ΣΥΜΒΑΣΕΙΣ - ΔΙ' ΩΡΑΡΙΟΝ 39 ΩΡΩΝ - ΔΙΑ ΣΥΝΔΙΚΑΛΙΣΤΙΚΑΣ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ

Σήμερα Δευτέρα 29η Σεπτεμβρίου και εις την μεγάλην αίθουσαν της Λέσχης του Συλλόγου των Ύπαλλήλων της Τραπεζής Ελλάδος συνέρχεται το Α' Πανελλαδικόν Συνέδριον της Όμοσπονδίας μας.

Πέραν των οργανωτικών θεμάτων της Όμοσπονδίας τα οποία θα συζητηθούν δια την επικύρωσιν της διαρθρώσεως και λειτουργίας του δευτεροβάθμιου μας Συνδικαλιστικού Όργάνου, θα αναπτυχθούν, και θα τεθούν εις την άρετηρίαν των αγώνων δια την πραγματοποίησιν των, τα ζωτικώτερα άπασχολούτα τον κλάδον των Τραπεζοϋπαλλήλων, ως και την τάξιν των εργαζομένων, εν γένει, ζητήματα δηλ. 1) Η άναπροάρμογη των άποδοχών 2) κατάργησις του Ν. 3239/55 και ισχύς καθεστώτος έλευθερίας Συλλογικών Συμβάσεων. 3) Ένιαίον ώράριον 39 ώρων καθ' άπασαν την Ελλάδα. 4) Όριστική λύσις του Ασφαλιστικού προβλήματος. 5) Κατάργησις άπάντων των άντεργατικών Νόμων. 6) Κατάργησις των φαλκιδευτικών δια τας άποδοχάς μας κρατήσεων. 7) Νομιμοποίησις των συνδικαλιστικών οργανώσεων δια την δικαστικήν διεκδίκησιν των δικαιωμάτων των μελών των.

*

Άπο πολλού χρόνου σύσσωμος ή εργατοϋπαλληλική τάξις έχει θέσει το αίτημα της αύξησεως των άποδοχών κατά 30%. Η επίσημος άρχή σιωπά επί του ζωτικωτάτου τούτου θέματος. Διαδηλώματα επί διαδηλώσεων έχουν γίνει «είρηνικώτατα και πολιτισμένως» με άποτέλεσμα το ήμερομίσθιον πείνης των 43 δρχ. να γίνη 47 και ο έμπαικτικός μισθός των 1.000 δρχ. να γίνη 1.080 (!)

Η τεράστια διαφορά από το κόστος της ζωής, το εκ 2.500 δρχ. έλλειμμα της εργατικής οικογενείας δια να άποκτήση το φασόλι, το μαύρο ψωμί και το ντρίλι—το ίδιο έλλειμμα ισχύει και δια τους Τραπεζοϋπαλλήλους των, όποιων ή πλειοψηφής χαροπαλεύει με τους «πριγκηπτικούς» (!) μισθούς των 1.500 και 1.800 δρχ.—καλύπτονται δια των θεωριών «περι έλευθερας άμοιβής της εργασίας» και «συνδικαλιστικής δράσεως». Και το μόν πρώτον εις έν καθεστώς συλλογικών συμβάσεων όπου ή λέξις «έλευθερα» υπό τον πέλεκυν του Ύπουργείου Συντονισμού, μόνον σαρκασμός της έννοιας δύναται να χαρακτηρησθή, συζήτησις δε επί του δευτέρου είναι «παίξιμο πής γάτας με το ποντίκι» όταν τα πάντα είναι εις την έξουσίαν των εργοδοτών, όταν ο εργαζόμενος όμιλών περι συνδικαλισμού κρύπτεται από τον πλησίον του, όταν ή συνδικαλιστική όργανωσις δεν έχει τα μέσα να καταφύγη εις την δικαιοσύνην δια να άναγνωρίση το δικαίον του προμοκρατημένου ύπαλλήλου μέλους της, όταν το Κράτος έπισήμως δίδει δικαίωμα εις τον εργοδότην να άφαιρή την άμοιβήν της άπεργίας και άλλα πολλά άνήκουστα, τα όποια έντροπέμεθα να κατονομάσωμεν.

Όταν ή φωνή «πεινώ» λαμβάνει ως άπάντησιν—έν λάθρη

—διάφορα παραμύθια μόνον και μόνον δια να γίνη «άλλαγή κουβέντας» και να ξεχασθή το κύριον θέμα» ή λάθη άπεριφράστως την άπάντησιν «άν δεν πεθανετε δεν σάς πιστεύω», τότε πλέον αυτός που φωνάζει δεν έχει παρά να πάρει το δικίο του με την δύναμίν του.

Ό Όμοσπονδία μας ευρίσκειται ένώπιον ένός έτέρου καθήκοντος. Να διατηρήση την ασφάλισιν των Τραπεζοϋπαλλήλων, την όποιαν με μακράν σειράν αγώνων και μόχθων άπέκτησαν και διεφύλαξαν.

Η ύποδειγματική αυτή ασφάλισις υγείας και άπομαχίας, δεικνύουσα εις τους άσκούοντας την κοινωνικήν πολιτικήν ποίαν όδόν πρέπει να ακολουθήσουν δια να,καλύψουν τας ασφαλιστικάς ανάγκας όλων των εργαζομένων, άκριβώς δια τον λόγον τούτον θεωρείται κάρφος εις τους όφθαλμούς και τίθεται δυναμίτης εις τα θεμέλια της λόγω «κοινωνικής εξισώσεως».

Όύτω βλέπομεν άδιαφορίαν περι την τόνωσιν και ένίσχυσιν των έλλειμματικών ασφαλιστικών Όργανισμών, έλλειμματικών διότι αυτό τούτο το Κράτος, τους κατέστησε, ένω και των υγιών τοιούτων τους δεσμεύει τα κεφάλαια δια να έυρεθούν και αυτοί μίαν ήμέραν εις οικονομικήν άδυναμίαν ικανοποίησεως των εκ συνταξιοδοτήσεως ύποχρεώσεών των.

Άδηφάγος έπικρέμαται ή άπειλή κατά των ασφαλιζόντων την υγείαν μας Όργανισμών. Αί εκάστοτε Κυβερνήσεις σκοπούσαι όπως έπικτείνουν ή «βελτιώσουν» την ασφάλισιν εις έτέρας άπορωτέρας τάξεις όχι όμως — προς Θεού (!)—εις βάρος των εργοδοτών ή των Κρατικών κονδυλίων, ως έχουν ύποχρέωσιν να κάμουν, αλλά από τα κεφάλαια των λοιπών Όργανισμών δεν άφησαν ούτε άφήνουν εύκαιρίαν άνεμετάλλευτον δια την πραγματοποίησιν του τοιούτου σκοπού των.

Ό σκλάβος τραπεζοϋπαλληλος των έπαρχιακών ύποκαταστημάτων περιμένει χρόνια τώρα «μιά καλλίτερη ήμέρα» να εφαρμοσθή και τηρήται έν ανθρώπινον ώράριον εργασίας, να γυρίση ένα βράδυ και να εύρη τα παιδιά του ζύπνια, να είναι εις θέσιν να τα παρακολουθήση εις την ζωή τους, να λάβη την κανονική του άδεια, να ιδή, να καταλάβη ότι ζή εις ανθρώπινην κοινωνίαν.

Η όλη άνωτέρω κατάστασις, ή όποία μικράν εικόνα δίδει της έξαθλιώσεως των συναδέλφων του κλάδου μας, έχει ρημιουργηθή εξ αιτίας της έξαρθρώσεως των μέσων αγώνος των εργαζομένων. Σειρά άντεργατικών Νόμων έχουν καθηλώσει σωματεία, όμοσπονδίας, κέντρα, έχουν έξουδετερώσει συνδικαλιστικά στελέχη είτε δια βίαιας άπομακρύνσεως των από τα συνδικάτα είτε δια των δεσμών παντός ήθικου έξαναγκασμού, ώστε ο συνδικαλισμός σήμερα να είναι «νόμιμος» μόνον όταν συμπογράφει και χει-

ροκοτεί την καθοριζόμενη ύπό της εκάστοτε Κεντρικής έξουσίας εργατοϋπαλληλικήν πολιτικήν. Αί φωνάι των εκπροσώπων των εργαζομένων όταν άκούονται κατά τας συνεδριάσεις των διαφόρων συμβουλίων ένθα λαμβάνονται άποφάσεις επί εργατοϋπαλληλικών ζητημάτων, μόνον πλατωνικήν σημάσιαν έχουν και σκοπόν να νομιμοποιήσουν τας οιασδήποτε τοιαύτας άποφάσεις. Δεν γίνεται τίποτε άλλο δηλ. από το να παρίσταται ο εργαζόμενος, ο άνίσχυρος κοινωνικός, εις την καρατόμησιν των συμφερόντων του.

Αί οργανώσεις των Τραπεζοϋπαλλήλων με έπικεφαλή την Ο.Τ.Ο.Ε. έξησαν και ζούν όλόκληρον αυτό το δράμα των εργαζομένων. Είναι νωπός άκόμη ο ένθουσιασμός από το μεγάλο ξεκίνημα του Δεκεμβρίου 1956 δι' αύξησιν των άποδοχών κατά 30%, βαθείαι και ζωντανάί αί έντυπώσεις από τας

πιέσεις της έξουσίας και άνεπανόρθωτοι αί διώξεις συνδικαλιστικών στελεχών του κλάδου μας.

Η άπειλή κατά του προέδρου της Όμοσπονδίας άκόμη δοά.

Η Όμοσπονδία ήγήθη, έξησε στιγμάς αγωνιστικής έξάρσεως και έσωσε τας Ασφαλιστικάς μας ταμεία. Ηπειλήθη, έχασε την συνοχήν της επί τι διάστημα και ο κίνδυνος της άφανείας ήρχισε να την σκεπάζη.

Η θέλησις των τραπεζοϋπαλλήλων να ζήσουν την άνεζωπύρωσε την άναδιωργάνωσε την έθεσε πάλιν εις τον δρόμον του προορισμού της. Όμως ή βαρεία άντεργατική άτμόσφαιρα της καταθλίψεως και του έμπαιγμού στάθηκε πιδ δυνατή απ' αυτήν και της ύπηγόρευσε την όδόν της «συνέσεως».

Και ή άπάντησις στην «σύνεσιν» της Όμοσπονδίας βλέπομεν ποία είναι. Ούδέν εκ των

ύποβληθέντων εις τον Ύπουργόν Έργασίας αίτημάτων άπετέλεσεν άντικείμενον προσοχής. Τουναντίον ή άπάντησις ήτο «περιμένετε και θα περιμένετε. Έχουν άλλοι σειράν». Άλλά εις τους «άλλους» οί όποίοι άναμφισβήτητως εύρίσκονται εις χειροτέραν μοίραν, προβάλλονται τα «δρια δυνατοτήτων της Έθνικής Οικονομίας». Τα δρια πίθος Δαναϊδών δια τους εργαζόμενους και πακτωλός κούρσας, βίλλας, θαλαμηγών και καζίνων δια την οικονομικήν όλιγαρχίαν. Συμπέρασμα; Ό διαφορισμός του βιοτικού επιπέδου προβαλλόμενος υπό τοιαύτας συνθήκας μόνον στοιχείον παρελκύσεως και έμπαιγμού των εργαζομένων άποτελεί. Πέραν τούτου ο διαφορισμός ούτος μόνον δακρύων κροκαδείλου σημασία έχει, διότι τα πλείστα των προταθέντων υπό της Ο.Τ.Ο.Ε. θεμάτων, άφορώσι άπαντας τους εργαζομένους.

Η άπάντησις εις τον προ-

τασόμενον διαφορισμόν είναι μία.

Ένότης των εργατοϋπαλληλικών οργανώσεων, πίστις, σύνδεσις και συνδυασμός αγώνων,

Η Όμοσπονδία μας ως έπανακτήση την πρωτοπορευτικήν θέσιν. Έχει ήδη την ήθικην βάση δια την άνάληψιν αγώνος ένεκα της σιωπηράς και ρητής άπορρίψεως των αίτημάτων της παρά της Κυβερνήσεως.

Έάν ή βαρεία άντεργατική άτμόσφαιρα της καταθλίψεως, του έμπαιγμού και της ψευτονομιμοφροσύνης έστάθη ισχυρωτέρα από την θέλησιν της ήγεσίας της Όμοσπονδίας, το Α' Πανελλαδικόν Συνέδριον ως δείξη με τον όγκον του και την μαχητικότητα του ότι ή Όμοσπονδία μας, ένωμένη μάλιστα μετά των λοιπών όμοειδών οργανώσεων, είναι κατά πολύ ισχυρωτέρα και έν μόνον καθήκον της μένει. ΝΑ ΠΡΟΧΩΡΗΣΗ.

ΑΡΘΡΑ ΣΥΝΕΡΓΑΤΩΝ

ΑΝΤΙΚΡΥΖΟΝΤΑΣ ΤΟ Α' ΤΡΑΠΕΖΟΪΠΑΛΛΗΛΙΚΟΝ ΣΥΝΕΔΡΙΟΝ

Τη Δευτέρα 29)9)58 συνέρχεται το πρώτο Τραπεζοϋπαλληλικό Συνέδριον της Ο.Τ.Ο.Ε.

Το γεγονός θάπρεπε να γιορτασθή απ' όλους τους Τραπεζοϋπαλλήλους σαν ο ιστορικότερος σταθμός της συνδικαλιστικής ζωής του κλάδου μας.

Και ή οργανωσις του θάπρεπε να νάναι άνάλογη προς τη σημασία του. Θάπρεπε ή προετοιμασία του να σημαίνει πραγματικών συναγεμώ για όλους τους συναδέλφους...

Δυστυχώς όμως ή έσπευσμένη σύγκλησις του και ιδιαίτερος το περιωρισμένο περιεχόμενό του δεν άνταποκρίνονται στο ιστορικό γεγονός.

Όμως αυτό δεν σημαίνει ότι δεν πρέπει να χαιρετισθή σαν μιά καλή άρχή που μπορεί και πρέπει να άποτελέση την άφετηρία της κατακτήσεως των δικαίων διεκδικήσεων του κλάδου.

Διότι είναι άναμφισβήτητον ότι ή Όμοσπονδία μας στο Συνέδριον αυτό θα βγη ένισχυμένη κι' ίσως... να πραγματοποιήση πάλι τον ύπεραχον αγώνα των ασφαλιστικών ταμείων.

Το Συνέδριον θέτει σε ίση μοίρα τα λοιπά θέματα, κυρίως την έκλογή αντιπροσώπων στο 13ο Πανεργατικό Συνέδριον, με το βασικό θέμα: Αιτήματα του κλάδου.

Δνε γνωρίζομεν ποιές είναι οι προθέσεις της Διοικήσεως και ιδιαίτερα του Προεδρείου της ΟΤΟΕ δια την προβολή

των θεμάτων μας. Νομίζομεν όμως ότι το Συνέδριον μπορεί και πρέπει να σταθή ιδιαίτερα πάνω στο τελευταίο αυτό θέμα και, παρατείνοντας εν άνάγκη τις εργασίες του και μία και δύο ήμέρες, να συζητήση και να προβάλη τα αίτήματα και πρό πάντων να τα διοχετεύση στο σώμα των ύπαλλήλων.

Μπορεί και πρέπει να προσκληθούν να παρακολουθήσουν τις εργασίες του Συνεδρίου, βρες οί Διοικήσεις των Συλλόγων—Μελών, άκόμα κι' όσοι συνάδελφοι θα θέλανε να παρακολουθήσουν τις εργασίες του—κι' είναι εύτυχώς άρκετοί οί συνάδελφοι που θα το θέλανε!...

Παλαιότερα σε περιόδους καθεστώτος πραγματικών συνδικαλιστικών έλευθεριών, το Συνέδριον ήταν το πιδ μεγάλο γεγονός για τον Κλάδο. Είναι καιρός ύστερ' από την πικρή πείρα, που και στον κλάδο μας δυστυχώς άποκτήσαμε, να ξαναβρούμε τον σωστό δρόμο της συνδικαλιστικής ένότητος και του αγώνος.

Και για να βρεθή ο δρόμος αυτός χρειάζεται πριν απ' όλα και πάνω απ' όλα έπαφή ήγεσίας και βάσεως. Άς μη ξεχνούν οί ήγέται της ΟΤΟΕ τον μύθο του Άνταίου. Και για τους δικούς μας Άνταίους, ή Μάννα—Γή είναι ή Τραπεζοϋπαλληλική μας οικογένεια.

Δυστυχώς ο περιορισμένος χώρος ένός άρθρου δεν μας έπιτρέπει να έπεκταθούμε στα τόσα «πρέπει» που μπαίνουν μπροστά στο Συνέδριό μας.

Συνοπτικά μονάχα θ' αναφέρουμε πώς πρέπει το Συνέδριον ν' άποφασίση:

α) Την τροποποίηση και έκδημοκρατικοποίηση του καταστατικού, που ουσιαστικά, παρά τον όρισμό «το Συνέδριον είναι το κυρίαρχον όργανον» άχρηστεύει το Συνέδριον έφ' όσον αυτό δεν μπορεί ούτε να έλεγξη ούτε ν' άντικαταστήση την Διοίκηση μιά και είτε θέλει, είτε δεν θέλει το Συνέδριον, Διοίκησις είναι αυτή που προβλέπει το καταστατικό και δεν εκλέγεται, άλλ' επιβάλλεται στο Συνέδριον.

β) Να έξασφαλίση την ένότη-

τητα του κλάδου και μεγαλύτερη έπαφή ήγεσίας και βάσεως.

γ) Να εύρη τα σημεία ένότητος μεταξύ των Τραπεζοϋπαλληλικών Συλλόγων ώστε να έπιτευχθή ή σύσφιξις των δεσμών των Συλλόγων έντός της ΟΤΟΕ και να καταστή δυνατή ή επανάληψις της νίκης των ασφαλιστικών μας ταμείων.

δ) Να καθορίση ένα μίνιμουμ οικονομικών διεκδικήσεων και να προγραμματίση την αγωνιστικήν των διεκδικήσιν.

ε) Να προγραμματίση ουσιαστικόν αγώνα δια την άποκατάστασιν των συνδικαλιστικών έλευθεριών γενικώτερον και των συνδικαλιστικών έλευθεριών των Τραπεζοϋπαλλήλων ειδικώτερον, δια της καταργήσεως όλων των άνελευθέρων Νόμων. άχρηστεύει το Συνέδριον έφ' (Ν. 516, 2510, 3072 κλπ.).

στ) Να προγραμματίση την ριζικήν άντιμετώπισιν του ασφαλιστικού μας θέματος και την άντιμετώπισιν του θέματος των άποθεματικών.

ζ) Την άνάγκην της συνεργασίας με όλας τας συνεπείς συνδικαλιστικάς δυνάμεις και πρωτίστως με την Όμοσπονδίαν Έπιχειρήσεων κοινής ώφελείας με την όποιαν μας συνδέουν τόσο δεσμοί και ίδια ό έπιτυχής άγών των ασφαλιστικών μας Ταμείων.

Με βάση τις άρχές αυτές και μόνο έτσι είναι βέβαιο ότι το Συνέδριον θ' άποδή πραγματικό άντιπροσωπευτικό Συνέδριον του κλάδου.

Π.Θ.

ΕΝΩΜΕΝΟΙ ΟΙ ΤΡΑΠΕΖΙΤΙΚΟΙ ΑΣ ΚΑΜΟΥΝ ΤΟ ΣΥΝΕΔΡΙΟΝ ΑΦΕΤΗΡΙΑΝ ΑΓΩΝΩΝ